

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXXVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

res ex Romanis corruptos, in suam traxisset ille sententiam: nec ferre poterat, quod se Romanorum scriberet moderatorem, rescripsit hac forma: Fridericus diuina fauente clementia, inclytus, triumphator, Romanorum Imperator, à Deo coronatus, sublimis in Christo fidelis, magnus, pacificus, gloriosus Caesar, Gracorum moderator, & semper Augustus: Nobili & illustri regi Gracorum & Imperatori Emanueli, dilecto fratri nostro, Salutem & fraterni amoris affectum. Et inter cetera sic: Sicut ille rex regum, à quo omnis potestas, Ro. Imperium caput totius orbis constituit, ita etiam sedem Romanae ecclesiae omnium ecclesiarum vnicam matrem dominam magistramq; ordinauit: quod utiq; duorum numero gladiatorum signauit, quos dixit orbi sufficere, ipse author fidei Christianae. Quapropter tuam prudentiam commonemus, quatenus nobis & Romano Imperio honorem debitum recognoscas, & summo pontifici, quem nomine sanctum appellas, debitam exhibeas obedientiam & honorem. Remisit autem Imperator nuncios multis muneribus honoratos. Quo quidem tempore Sifridus Brandenburgensis episcopus, Alberti marchionis filius, in sedem Bremensem, ad quam ante XV. annos electus fuit, transfertur.

CAPVT XXXVIII.

VLricus erat Halberstadensis episcopus, qui, quod Alexandropareret, à sede sua eiectus exulabat: iamq; rebus compositis, redibat ad ecclesiam suam. Ille erat Henrico duci infestissimus. Manus autem Imperatoris nunc erat in persecutione Henrici cum illo. Statim ergo ad illius reditum commota est terra, in qua, fauentibus principibus orientalis Saxoniae, multa in Henricum ducem cepit emoliri, fugato Gerone intruso, omni-

bus, quæ per illum multis annis ordinata fuere, cassatis: Omnes ab eo consecrati, sunt officio suspensi. Ecclesia, quas ille magis execrauit, q̃ cōsecrauit, clausæ sunt: & corpus beati Burchardi, quod ille transtulerat, per Vlricum terræ reconditum est. Quo tempore, Hēricus dux in Scondalia expugnauit urbem Demyn: Audito autem de ingressu Vlrici, iam se intellexit esse circumuentum: Vocatis admodū paucis ex familiaribus, dixit, sine omni mora in Saxoniam redeundum: Edocet, maximè trans Albiam noua sibi bella consurgere: Quocirca properandum, & res omnes hoc loco interrumpendas. Tum machinarum magister: Si hoc, inquit, tibi cordi est, possumus incendio urbis finire bellum. Non hoc placuit duci ceptum. Nam incendio nocere hosti, sibi nihil prodesse, futurum facile: vt hostes resumptis viribus, ubi declinauerit, sua vicissim incendio vastaturos. Rebus igitur per industriam subornatis, effecit, vt hostes de pace obfides exhiberent: Quibus acceptis, Brunswicu repedauit. Vlricus autem Halberstadenfis, occupabat montem, qui dicitur Hoppelberch, firmans in eo presidium. Henricus dux aduolans, facile diruit quæ ille firmasse putabat. Illo abeunte, opus renouârunt hostes, magisq; roborati, redeuntem ducem repulerunt, nonnullis caesis, aliquot etiam captis. Mortuus est eo tempore Henricus comes, viricus Adolphi Holsatie comitis: Mater eius Mathildis, prudens & religiosa femina, soluta à lege mariti, domum illius sapienter disponebat: Qui cum miles factus esset, non degenerauit à virtute paterna. Sed tum in Henricum ducem vno omnes animo conspiciârunt, qui Imperatori gratificari volebant. Inprimis Philippus Colonienfis archiepiscopus magno agmine terram ducis ingreditur, deuastans incendijs

multis Westphaliā: & ita processit vsq; in Quernhamelen, nec vltra progressus, redijt, Visurgū fluuiū iam habens obuium. Circa eosdē dies reuersus est Imperator de Italia, & occurrēs illi Hēricus Spirā, questus est de Philippo prāsente, q̄ terrā illius sit hostiliter ingressus, cum nihil in eū hostile vnq̄ fecerit. Imperator tum dissimulans quod sentiebat, curiā illis indixit apud Wormatiā: ducem prācipuē adesse iussit, resposurum quemonijs principū. Intelligēs aut dux rerū inclinationem, eū venire dissimulauit. Imperator secundā illi indixit in Magdeburgo, vbi Theodericus de Lādesberch marchio duellum ei obtulit, imponens & insimulans eum de quibusdā in Imperiū tradimentis. Indignationis aut propior visa est ratio, q̄ Wandali, cōnuente Henrico, terram illius excursionibus infestārūt. Dux vbi comperit, adesse noluit: In Aldeleph tamen vicino loco constitutus, per nuncios apud imperatorem egit, vt fide publica interposita, in colloquiū illum secretū admittere dignaretur. Imperator exiuit, occurrens illi ad locum constitutum: Quē dux placidis verbis, vbi in conspectum venit, lenire studebat. Imperator aut quinq; milliū marcharū multam duci indixit, consiliūq; addidit, vt ea leui tanto principi pecunia persoluta, satisfecisse videretur Imperio: & perinde facile futurū spōdebat, accusantes principes vt cōplacarentur. Sed duci visum est indignū, pecuniam in causam transactionis, nō sine honoris macula, psoluere. Itaq; sine fine discesere. Indē Imperator tertiam illi curiā Goslariā prāfixit: quā, vt priores, dux dissimulando neglexit. Imperator igitur procedens in concionē, de more procures sciscitatus est, sententiam querens, quid mereretur, qui legitimē euocatus, tertio contumaciter abesset? Cui ex sententia principum est respon-

responsum, quodd dictante iustitia, omni sit honore desti-
tuendus: vt proscriptione publica iudicatus, & ducatu,
& omnibus careat ab Imperio beneficijs, alter in eius lo-
cum confurgat. Confirmatur ergo sententia: Impera-
tor adiudicauit fieri quod pceres dictauere. Nè tamen
in re tanta precipitatū videretur, & priusquam publicè
destitueretur, rogatu nonnullorum, ex superabundan-
ti, quarta est illi denunciata curia: Ad quam cum non
venisset, sententia solenniter promulgata, destituitur
omni, quod ad Imperium pertineret, honore & benefi-
cio: Bernhardo de Anehold comiti, filio Alberti marchi-
onis, quodd ex eadem Magni nouissimi ducis stirpe per
auiam descenderet, ducatus Saxonia solēni donatur ap-
paratu. Dux vbi comperit, questus est atrocem sibi irro-
gari iniuriam: quodd natus in Sueuia, non nisi in terra
natiuitatis sue potuerit ac debuerit destituti, nec potue-
rit nisi in terra natiua proscriptione damnari. Erat au-
tem annus post mille centum octogesimo. Ea verò res in
Herbipoli ciuitate Franciæ orientalis agebatur.

CAPVT XXXIX.

Acta autem destitutione, iam tunc euigilârunt
omnes hostes eius. Philippus Colonienſis archie-
piscopus iterū expeditione facta, procesſit in Westpha-
liam: Ibi nihil sanctum, nihil religiosum: incendia, præ-
da, omnia miscuere: Effracta monasteria, violata sacra
virgines: Vix expleto ministerio, calices rapti de altari.
Tantum autem sibi ex illo tempore iuris vendicabat in
eam terrā, vt in reliquum se semper scriberet cū poste-
ris ducem Westphaliæ. Wichmannus Magdeburgensis
archiepiscopus, Aldeſleph oppidum obsedit: Inerat vali-
dum Henrici presidium. Bernhardus de Lippia præfuit
obsessis. Multa tentata sunt in expugnationem: sed fru-
strata